

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקעג

ערב ש"ק פ' במדבר, מבה"ח סיון ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" בלה לאה תחי'

נולדה למזל טוב ביום י"ג אייר, ה'י תהא שנת סגולות המשיח

ולזכות הורי'

הרה"ת ר' יצחק אלחנן הלוי וזוגתו מרת דבורה רבקה שיחיו שגלוב

נדפס ע"י זקני'

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוגתו מרת דבורה שיחיו שגלוב

Eli Shagalov

B"H

**HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE**

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3

דבר מלכות

מהו גיל הגיוס ל"צבאות השם"? / משיחת ש"פ במדבר החשמ"ו

8

זמן הגאולה

אין כאן "הסכמה", יש כאן דרישה חוזרת ונשנית / פרשת השבוע באור הגאולה

10

ניצוצות של משיח

"על מה יש לנו להשען..." / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

11

יילחום מלחמת ה' - וינצח

האמנם יקר אתי ואין עונה? / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

13

כתי"ק - פרסום ראשון

ארבע מדות בוונתי צדקה / צילום נדיר מהנהגת כ"ק אד"ש מה"ם על שיחת ש"פ עקב החשמ"ו

המדור "יילחום מלחמת ה' - וינצח" מוקדש לעילוי נשמת חי'ה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי'שא גנ"י בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

מדת חסידות, לפנים משורת הדין, ולכאורה, מהי השייכות ומשניות אלו, "ארבע מדות בוונתי צדקה ביי", ארבע מדות כהולכי בית המדרש כרי", ליסילי החסידותא", הרי החיוב דנתינת הצדקה הליכה לכית המדרש הוא מעיקר הדין, לא מצד מצאת חסידות?

ז. ויש לומר הביאור כזה:

כ"ארבע מדות" שנינו במשנה — הכללים את כל האופנים האפשריים — נכללים כל בני יי.

והחיידוש במשנה — שכולם ככלל יונתני צדקה — והולכי בית המדרש, כלומר, אפילו מי שנמצא במעמד ומצב שכפתול ממש "לא יתן ולא יתנו אחרים" (כנגד לצדקה), "לא הולך ולא עושה" (כנגד ללימוד התורה) — הרי, מכיון שלם) הוא מ"ישראל" וכלל-אף הוא כינתיני צדקה" והולכי בית המדרש", שכן, רצונו האמיתי (הפנימי) הוא "להיות מ"ישראל". לעשות כל המצוות כו"פ¹⁰, אפילו אם בחיצוניות ובגלוי נמצא עדיין במעמד ומצב ש"לא יתן ולא יתנו אחרים", "לא הולך ולא עושה".

לפי זה אולי יבא לידי גילוי נשמת משיח

ולכן, גם בהיותו במעמד ומצב ש"לא יתן ולא יתנו אחרים" — לא הולך ולא עושה" — אין לו ליסול ברוחו ולהתיאש, ח"ו, בידעו שמצד רצונו האמיתי (הפנימי) הוא בכלל יונתני צדקה" והולכי בית המדרש".

אלא, שכודאי אינו יכול להשאר במעמד ומצב ד"לא יתן ולא יתנו אחרים", "לא הולך ולא עושה", ח"ו, שכן, כוונת המשנה באסורה שגם הוא ככלל יונתני צדקה" והולכי בית המדרש" היא — כדי שיפעל על עצמו שהרצון האמיתי והפנימי יבוא לידי גילוי בפרעל ממש. שיהי מ"יונתני צדקה" דמילי (א) הולכי בית המדרש" כפרעל ממש.

ולא עוד, אלא, שמכיון שכל די' הסוגים, "ארבע מדות", הם בעצמם אחת, מובן, שיש להם ערך ושייכות זה לזה — שגם מי שנמצא לעת"צתה בדרגא הכי תחתונה, "לא יתן ולא יתנו אחרים", "לא הולך ולא עושה", הרי, בכחו ובכילתו (וכמילא, מוטל עליו החיוב) לבוא לתכלית השלימות ד"ארבע מדות" אלו — "יתן ויתנו אחרים, חסיד", הולך ועושה, חסיד".

ה"זוהרה"א נפתח" לטרה"ה"י לעלא, "יתן ויתנו אחרים, חסיד", יהולך ועושה, חסיד, חסיד".

לאחר שהגיע לדרגא כעלית בלימוד התורה ונתינת הצדקה — הרי,

10) ר' ח'ל, עירובין פנתי, ג"פ כענין ארבע מדות רבנות יושלתי (פניל פ' יא). כענין ד' בלתי מונח

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-989-0194
 סניף ארץ הקודש: ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770
 דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

מהו גיל הגיוס ל"צבאות השם"?

בנוגע למלחמה - יש צורך באנשים נושאי כלי זין וכו', "מבן עשרים שנה ומעלה", וכפיטא שאי-אפשר לקחת ילדים קטנים למלחמה, ועד"ז במלחמה הרוחנית דכיבוש העולם ● משא"כ בימינו אלו, בעמדנו לפני הגאולה העתידה - הרי נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים - שהרי "לגיון של מלך" נמנה "מבן חודש ומעלה" ● ואדרבה: בנוגע לקירוב הגאולה - מודגש יותר חלקם של הילדים הקטנים, מכיון שענינו של משיח צדקנו מודגש אצלם עד כדי כך שנקראים בשם "משיחיי" ● משיחת ש"פ במדבר, מכה"ח וער"ח סיון ה'תשמ"ו - מוגה

התורה לישראל".

כלומר, גם לאחרי ההכנה של ישראל בימים שבין ר"ח לששה בסיון (כנ"ל*) - "לא הסתפק" הקב"ה בכך, אלא ביקש מישראל "ערבים" שיבטיחו שמירת וקיום התורה ע"י ישראל, וכאשר הציעו ישראל כמה "ערבים" - לא קיבל הקב"ה שום "ערבות" עד שאמרו "בנינו יהיו ערבים שלנו" ו"על ידיהם" ובזכותם נתן הקב"ה את התורה לישראל.⁵

ומזה מובן גם בנוגע להכנה ל"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה - שיש צורך גם ב"ערבות" על שמירת וקיום התורה, ו"ערבות" שמקבל הקב"ה היא, כאמור, "בנינו יהיו ערבים שלנו", ילדי ישראל הקטנים שעדיין לא נתחייבו במצוות (שהרי אלו שכבר

א. בין הענינים העיקריים המודגשים בהכנה למתן-תורה הוא - חלקם המיוחד של ילדי ישראל:

איתא במדרש¹ "בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה אמר להם (הקב"ה) . . הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואתננה לכם, אמרו אבותינו עורבים אותנו כו', נביאינו ערבין לנו כו' (ולא קיבלם הקב"ה), אמרו הרי בנינו עורבים אותנו, אמר הקב"ה **הא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתננה לכם**, הה"ד² מפי עוללים ויונקים יסדת עוז, ואין עוז אלא תורה, שנאמר³ ה' עוז לעמו יתן". וכן איתא עוד במדרש⁴ בסגנון דומה "אמרו לו בנינו יהיו ערבים שלנו, **מיד קבלן הקב"ה**, ונתן את

(1) שהש"ר פ"א, ד (א).
 (2) תהלים ת, ג.
 (3) שם כט, יא.
 (4) תנחומא ויגש ב.

(5) ראה גם לקו"ש ח"ב ע' 572 ואילך.

(* ס"א בהש"ח (התנועות הרוחניות תשמ"ו ח"ג ע' 406).

1. כפרק חמישי ואבות¹ - שנית: "ארכע מדות בנותי צדקה. הרצוה שיתן ולא יתנו אחרים. עית רצה בשל אחרים. יתנו אחרים והוא לא יתן. עינו רצה בשל. יתן והתנו אחרים. חסיד. לא יתן ולא יתנו אחרים. רשע".
 ובמשנה שלאחרי: "ארכע מדות בהולכי בית המדרש. הולך ואינו עושה. שכר הליכה בידו. עושה ואינו הולך. שכר מעשה בידו. הולך ועושה. פסיד. לא הולך ולא עושה. רשע".

ונריך להביק

א) ב"נותי צדקה" ישנם, לכאורה, שלש מדות בלבד, שהרי, "לא יתן ולא יתנו אחרים" אנו בכלל "נותני צדקה", ואעפ"כ, אומר התנא "ארכע מדות בנותי צדקה", היינו, שגם "לא יתן ולא יתנו אחרים" הוא בכלל "נותני צדקה"?

ועדין בנוגע ל"הולכי בית המדרש" - ש"לא הולך ולא עושה" אינו בכלל "הולכי בית המדרש", ואעפ"כ, אומר התנא "ארכע מדות בהולכי בית המדרש", היינו, שגם "לא הולך ולא עושה" הוא בכלל "הולכי בית המדרש"?

(Handwritten notes in Hebrew, including corrections and explanations of the printed text above.)

137	כאשר נשק אלו ל' 111	135	משה יג
138	הוא כק' ל' 1	136	משה ד

בלתי מונה

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים העיוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכו, בגאולה האמיתית והשלימה

ארבע מדות בנותני צדקה

בקשר עם פרק ה' בפרקי אבות (משנה יג-יד) שקוראים בשבת זו, הבאנו ב' צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ עקב, כ"ף מנ"א ה'תשמ"ז ('התוועדות' ח"ד ע' 218 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ו. בפרק המישי דאבות¹ – שנינו: "ארבע מדות בנותני צדקה. הרוצה שיתן ולא יתנו אחרים, עינו רעה בשל אחרים. יתנו אחרים והוא לא יתן, עינו רעה בשלו. יתן ויתנו אחרים, חסיד. לא יתן ולא יתנו אחרים, רשע".

ובמשנה שלאח²: ארבע מדות בהולכי בית המדרש. הולך ואינו עושה, שכר הליכה בידו. עושה ואינו הולך, שכר מעשה בידו. הולך ועושה, חסיד. לא הולך ולא עושה, רשע".

וצריך להבין:

א) ב"נותני צדקה" ישנם, לכאורה, שלש מדות בלבד, שהרי, "לא יתן ולא יתנו אחרים" אינו בכלל "נותני צדקה", ואעפ"כ, אומר התנא "ארבע מדות בנותני צדקה", היינו, שגם "לא יתן ולא יתנו אחרים" הוא בכלל "נותני צדקה"?

ועד"ז בנוגע ל"הולכי בית המדרש" – ש"לא הולך ולא עושה" אינו בכלל "הולכי בית המדרש", ואעפ"כ, אומר התנא "ארבע מדות בהולכי בית המדרש", היינו שגם "לא הולך ולא עושה" הוא בכלל "הולכי בית המדרש"?

בפי' הרע"ב³ איתא דקאי "בנותנות הצדקה ולא בנותני צדקה ממש, דהא איכא בהו מי שאינו נותן, וכן בסמוך בהולכי בית המדרש, היינו בהליכת בית המדרש". אבל לכאורה, פשטות לשון המשנה³ הוא – "בנותני צדקה", וכן "בהולכי בית המדרש" – שמדובר אודות נותני צדקה והולכי בית המדרש ממש (לא רק) אודות נתינת הצדקה והליכה לבית המדרש).

וכמו כן הפירוש שנתבאר בדא"פ במק"א⁴ ע"פ דיוק הלשון "ארבע מדות כו' הרוצה כו'", שהחילוק אינו אלא ב"מדות" שלהם וברצונם, אבל במעשה בפועל כל א' מהם הוא מ"נותני צדקה" – אינו מחוור כל כך בפשטות לשון המשנה "לא יתן ולא יתנו אחרים", ועאכ"כ בנוגע ל"הולכי בית המדרש", "לא הולך ולא עושה" שלא נזכר "הרוצה" כבנוגע לצדקה.

ב) גם צריך להבין: ענינה של מסכת אבות היא – "מילי דחסידותא"⁵, מדת חסידות, לפנים משורת הדין, ולכאורה מהי השייכות דמשניות אלו, "ארבע מדות בנותני צדקה כו'", "ארבע מדות בהולכי בית המדרש כו'", ל"מילי דחסידותא", הרי החיוב דנתינת הצדקה והליכה לבית המדרש הוא מעיקר הדין?!

ז. ויש לומר הביאור בזה:

המשך פענוח הכתי"ק בסוף עמוד 12

(1) משנה יג. לפיה"מ) [כ"ק אד"ש הורה להעתיק בדיוק את הלשון].
 (2) משנה יד. ביאורים לפרקי אבות ע' 173.
 (3) שהיא לשון צחה ובוררה. . (הרמב"ם בהקדמתו (5) ראה ב"ק ל, א.

ממצרים תעבדון אותי על ההר הזה, שתקבלו התורה עליו, והיא הזכות העומדת לישראל"¹¹ – נמצא, שבנוגע למתן-תורה מודגש ביותר הענין ד"צבאות ה".

ואף שהשם והתואר "צבאות ה" קאי על כל אחד ואחת מישראל, "הקטנים עם הגדולים"¹², כל בני" שיצאו ממצרים – ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע לילדי ישראל¹³, ובמיוחד בנוגע למתן-תורה (התכלית והמטרה דיצי"מ), אשר, ה"ערבות" שלהם, "בנינו יהיו ערבים שלנו", היא היא זו שהביאה בפועל נתינת התורה, "על ידיהם אתננה לכם", "מיד קבלו הקב"ה, ונתן את התורה לישראל".

ד. ויש לקשר את הענין ד"צבאות-השם" גם עם פרשת השבוע – פ' במדבר, ובפרט אשר "לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת"¹⁴:

התחלת ו"ראש" פ' במדבר היא – מנין בני", ענין עיקרי לא רק בפרשה זו, אלא בכל הספר כולו, שהרי ספר במדבר נקרא "חומש הפקודים"¹⁵, על שם מנין בני" שבהתחלת הספר (ולאח"כ – בפ' פנחס).

והרי מנין בני" הוא – "כל יוצא צבא בישראל. . לצבאותם"¹⁶, כלומר, ענין של "צבא", ומכיון שמדובר אודות הצבא דבני" – הרי זה "צבאות ה".

אמנם, ענין זה הוא, לכאורה, ראי' לסתור, שהרי "כל יוצא צבא בישראל" הוא "מבן עשרים עשנה ומעלה"¹⁶, "מגיד שאין יוצא

נתחייבו במצוות זקוקים בעצמם ל"ערבות", כלומר, ילדים לפני בר-מצוה, וכן ילדות לפני בת-מצוה – שהרי גם לנשי ישראל ניתנה התורה, ואדרבה: "כה תאמר לבית יעקב⁶, "אלו הנשים"⁷, ואח"כ "ותגיד לבני ישראל", אלו האנשים, היינו, שבציווי הקב"ה אודות ההכנה למ"ת קדמו נשים לאנשים⁸.

ב. עפ"ז מובן שבימי ההכנה למ"ת צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לפעולה והתעסקות עם ילדים וילדות לפני בר-מצוה ובת-מצוה.

כלומר, נוסף על הפעולה וההתעסקות עם ילדי ישראל הקטנים במשך כל השנה כולה,

– ובפרט בשנים האחרונות שמרבים לעורר אודות (ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ע"ד) הפעולה עם ילדי ישראל (אם כי בסגנון חדש) במסגרת של איגוד מיוחד ששמו "צבאות השם" –

יש צורך להוסיף בפעולות אלו ביתר שאת וביתר עוז – במיוחד – בקשר ובשייכות עם ההכנה למ"ת, מכיון שזוהי ה"ערבות" שעל ידה נותן הקב"ה תורה (לכל) ישראל.

ג. ולהעיר, שגם בשמו של האיגוד – "צבאות-השם" – מודגש הקשר והשייכות לכללות הענין דמתן-תורה:

הפעם הראשונה שאז נקראו ישראל בשם "צבאות ה" היא – בצאתם ממצרים – ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים⁹.

ומכיון שהתכלית והמטרה דיצי"מ היא – "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה"¹⁰, "כשתוציאם

(6) יתרו שם, ג.

(7) מכילתא ופרש"י עה"פ.

(8) ראה לקו"ד ח"ג תקעא, ב ואילך.

(9) בא יב, מא.

(10) שמות ג, יב.

(11) פרש"י עה"פ. וראה שמו"ר פ"ג, ד.

(12) ל' הכתוב – תהלים קטו, יג.

(13) להעיר מסוטה יא, ב, שהגאולה ממצרים היתה "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור" – שהעמידו בנים ובנות בישראל, "צבאות ה", אשר "הם הכירוהו תחלה".

(14) טושו"ע או"ח הל' ר"ח סת"כ ס"ד. רמב"ם שם פי"ג ה"ב.

(15) יומא סח, ב (במשנה) ובפרש"י.

(16) פרשתנו א, ג.

בין בחוץ-לארץ ובין בארץ ישראל.

וזו תהי' ההכנה הקרובה "שתהיו עמלים בתורה", ובפרט כמדובר לעיל שיתחילו מיד מהתוועדות זו לפעול שיהי' "עמלים בתורה" כל אחד בנוגע לעצמו, ובפרט בנוגע לילדים שאז "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז גו' להשבית אויב ומתנקם" – שיהי' "להשבית" וזה יעשה ב**יטול**, שלא יוצרכו כלל להגיע לידי ענינים בלתי-רצויים, ויסתפקו בכך שיש נשק – ולא יצטרכו להשתמש אותו,

ויהי' "ונתתי שלום בארץ" – הקודש, "ונתתי שלום" בכל מקום שיהודים נמצאים, בכל מושבותיהם, בתכלית השלום שיכול להיות בימי הגלות שגם אז "ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם" אשר זה הי' כאשר היהודים היו עדיין במצרים, כשפרעה הי' בתוקפו, ואזי תהי' זו הכנה קרובה כפי שהי' אז אשר מיד כמה ימים לאחר-זה הי' "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", ו"כימי צאתך מארץ מצרים – אראנו נפלאות", בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו.

(משיחת מוצאי ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

להלן המשך פענוח הכת"ק מעמוד 13:

ב"ארבע מדות" שנימנו במשנה – הכולל את כל האופנים האפשריים – נכללים כל בני"ב. והחידוש במשנה – שכולם בכלל "נותני צדקה" ו"הולכי בית המדרש", כלומר, אפילו מי שנמצא במעמד ומצב שבפועל ממש "לא יתן ולא יתנו אחרים" (בנוגע לצדקה), "לא הולך ולא עושה" (בנוגע ללימוד התורה) – הרי, מכיון ש(גם) הוא מישראל, נכלל אף הוא ב"נותני צדקה" ו"הולכי בית המדרש", שכן, רצונו האמיתי (והפנימי) הוא "להיות מישראל" . לעשות כל המצוות כו"⁷, אפילו אם בחיצוניות ובגלוי נמצא עדיין במעמד ומצב ש"לא יתן ולא יתנו אחרים", "לא הולך ולא עושה"⁸.

ולכן, גם בהיותו במעמד ומצב ש"לא יתן ולא יתנו אחרים", "לא הולך ולא עושה" – אין לו ליפול ברוחו ולהתייאש, ח"ו, בידעו שמצד רצונו שלו האמיתי (והפנימי) הוא בכלל "נותני צדקה" ו"הולכי בית המדרש",

אלא, שבודאי אינו יכול להשאר במעמד ומצב ד"לא יתן ולא יתנו אחרים", "לא הולך ולא עושה", ח"ו, שכן, כוונת המשנה (תורה והוראה ברורה) באמרה שגם הוא בכלל "נותני צדקה" ו"הולכי בית המדרש" היא – כדי שיפעל על עצמו שהרצון הזה יבוא לידי גיזוי בפועל מחש, שיהי' מ"נותני צדקה" **בפועל ממש ומ"הולכי בית המדרש"** בפועל מחש.

ולא עוד, אלא שמכיון שכל ד' הסוגים, "ארבע מדות", הם **בחדא מחתא ובהמשך** אחד, מובן שיש להם ערך ושייכות זה לזה – שגם מי שנמצא לעת-עתה בדרגה הכי תחתונה, "לא יתן ולא יתנו אחרים", "לא הולך ולא עושה", הרי, בכחו וביכולתו (ובמילא, מוטל עליו החיוב) לבוא לתכלית השלימות ד"ארבע מדות" אלו – "יתן ויתנו אחרים, חסיד", "הולך ועושה, חסיד".

(6) וי"ל ש"ארבע מדות" הם כנגד ארבע הסוגים ד"בנות

ירושלים" (כ"ל ס"ג), שהם כנגד ד' אותיות דשם הוי' ד"חלק הוי' עמו".

(7) רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.

(8) להעיר ש"הנודד מערלים" מחוייב בבן ישראל ערל

(.)

בצבא פחות מבן עשרים"¹⁷, היינו, שלא מדובר כאן אודות קטנים, ואפילו לא גדולים בגדלות דבר-מצוה לחוד, כי אם "בן עשרים שנה", שלמות הגדלות, כידוע בביאור הענין ד"למכור בנכסי אביו עד שיהי' בן עשרים שנה"¹⁸, ומהי השייכות ל"צבאות-השם" דענינו, ילדים וילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה!?

והביאור בזה – בפשטות:

בצאתם ממצרים, הי' צורך **במלחמה כפשוטה** – הן בכניסתם לארץ, והן לפני הכניסה לארץ, ומתחיל תיכף ליציאתם ממצרים ("צא הלחם בעמלך גו' לפי חרב"¹⁹) ועד לסוף שנת הארבעים ("וילחם בישראל ויכהו ישראל לפי חרב"²⁰) (אם כי גם מלחמות אלו היו באופן נסי שלמעלה מהטבע), ובנוגע למלחמה – יש צורך באנשים נושאי כלי זין וכו', "מבן עשרים שנה ומעלה", ופשיטא שאי-אפשר לקחת **ילדים קטנים** למלחמה,

ועד"ז במלחמה הרוחנית דכיבוש העולם – "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה"²¹ – שעיקרה היא "מבן עשרים שנה ומעלה"²², "בן עשרים לרדוף"²³, משא"כ ילדים קטנים – ענינים **להתחנך** בתומ"צ, אבל לאידך, הבל פיהם ודיבורם ה"ז "הבל שאין בו חטא"²⁴, ועל ידו "העולם מתקיים"²⁴, ועד כדי כך, ש"אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית

(17) פרש"י עה"פ.

(18) ב"ב קנו, א. וראה לקו"ת פרשתנו ב, רע"א. ובכ"מ.

(19) בשלח יז, ט-יג.

(20) חוקת כא, כג-כד.

(21) בראשית א, כח. ולהעיר ממזמ"ל דאדם וחווה כבני **עשרים** נבראו (ב"ר פי"ד, ז).

(22) שב"ד של מעלה אין קונסים אלא מבן עשרים שנה ומעלה (במדב"ר פי"ח, ד. הוא בפרש"י עה"ת קרח טז, כז. וראה שבת פט, ב. ירושלמי בכורים פ"ב ה"א. ועוד).

(23) אבות ספ"ה. ובמפרשים שם.

(24) שבת קט, סע"ב. הל' ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ג.

המקדש"²⁵.

משא"כ בימינו אלו, בעמדנו לפני הגאולה העתידה – הרי מקרא מלא דבר הכתוב²⁶ "בשובה ונחת תושעון", היינו, שסוף סוף ועיקר לא יהי' ענין של מלחמה, ולא תהי' התנגדות מצדם של אוה"ע, **ואדרבה**: "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה" . כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית ה"²⁷,

והצורך ב"צבאות ה" הוא בנוגע למלחמה **רוחנית**, וגוי קדוש מעלה בקודש – למעלה מזה – ע"ד ובדוגמת שבט לוי²⁸, "לגיון של מלך"²⁹, כלומר, צבא שכל ענינו אינו אלא להוסיף כבוד ויקר למלך (ע"ד מש"נ "ישמרו הלוים את משמרת משכן העדות"³⁰, "שומרי משמרת הקודש"³¹),

ומכיון שכן, נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים – שהרי "לגיון של מלך" נמנה **"מבן חודש ומעלה"**³², "משיצא מכלל נפלים הוא

(25) שבת שם. רמב"ם הל' ת"ת פ"ב ה"ב. הל' ביהב"ח פ"א הי"ב.

(26) ישע"י ל, טו. וראה אוה"ת בא ס"ע שה ואילך. המשך וככה תרל"ז בסופו.

(27) שם סו, כ.

(28) ראה רמב"ם סוף הל' שמיטה ויובל: "ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש וכו'".

(29) פרש"י פרשתנו שם, מט.

(30) פרשתנו שם, נג.

(31) שם ג, כח. – וראה רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ח: "שמירת המקדש כו' אין שם פחד כו' אלא כבוד לו".

(32) שם, טו. ולהעיר מפרש"י: "למוד אותו השבט להיות נמנה מן הבטן, שנאמר (פנחס כו, נט) אשר ילדה אותה ללוי במצרים, עם כניסתה בפתח מצרים ילדה אותה, ונמנית בשבעים נפש, שכשאתה מונה חשבונם לא תמצאם אלא שבעים חסר אחד, והיא (יוכבד) השלימה את המנין". ועפ"ז, שייך הדבר (לא רק ל"כל זכר", אלא) גם לילדות והכי קטנות – כשם שיוכבד השלימה את המנין דשבעים נפש, ועוד לפני חודש ימים (שלא בא אלא בכדי להבטיח שלא יחסר המנין אפילו אחד, כי כא"א יצא מכלל נפלים"), כ"א "מן הבטן".

האמנם 'קראתי ואין עונה'?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כמדובר כמה פעמים, שאף-על-פי שלכאורה רואים שהמחאות אינן מועילות, וא"כ מה תועיל עוד מחאה ועוד דיבור וכו'? ואדרבה: מכיון שזה לא יועיל, הרי זה ענין של דברים בטלים, חס ושלום, מכיון שהדברים אינם משיגים את תכליתם וכוונתם, ועל-אחת-כמה- וכמה כאשר יכולים לדבר בזמן זה דברי תורה והתעוררות ביראת-שמים וכיוצא-בזה - שעפ"ז לכאורה הדיבור בזה הוא גם ענין של היפך התועלת וכיוצא-בזה?

אבל אין כל ברירה אחרת, שבאמת כך הוא על-פי ציווי התורה, שה"מחאה" וה"תועלת" הם שני ענינים שונים: הענין של "הוכח תוכיח" הוא ציווי המוטל עליו; באם הוא יצליח בזה לאחר ההוכחה או לא - זה תלוי בהקב"ה, אבל מוטל עליו הציווי של "הוכח תוכיח". ויתירה מזו, ע"פ מדרשי חז"ל בתושבע"פ - "הוכח תוכיח אפילו מאה פעמים": אף-על-פי שנדמה לו שעל-אתר לא פעל כלום - ויתכן שלא רק שנדמה לו כך, אלא זוהי האמת - שבמעשה בפועל הוא לא פעל כלום - אעפ"כ, מצווה הוא להכיח "אפילו מאה פעמים".

ואין הלכה יוצאת מידי פשוטה: אע"פ שכבר דיברו **תשעים ותשע** פעמים, והמצב נשאר כמקודם (שלכן עדיין שייך ציווי "הוכח תוכיח") - מוטל עליו הציווי "אפילו מאה פעמים"!

אי"ו לא היתה ההוכחה - מי יודע לאן היו מגיעים!

ובנוסף לכל זה, כשירצו - יבחינו שהענינים הם במעמד ומצב כזה, שאילו לא היתה ההוכחה - מי יודע לאן היו מגיעים, רחמנא-ליצלן, אם לא היו מדברים תשעים ותשע פעמים עד עכשיו!

וכפי שראו זאת בכמה ענינים בפועל (כפי שאחר-כך התברר), שלמרות שבשעת הדיבור לא ראו בעיני בשר מה פעלו עי"ז, אבל לאחר זמן התברר שהיתה תוצאה **בשעת מעשה** (עכ"פ "עיכוב", שלא ילך בכיוון הפכי מ"חיל אל חיל"), עד שבמשך הזמן **התחשבו** בזה וכו'. גם, סוף-כל-סוף, כיון שישנו הפס"ד ב"תורת חיים" ש"כל ישראל בחזקת כשרות הם" - והרי לא מדברים כאן על חוות-דעת פרטית, אלא חוזרים על ענין שנאמר בתורה - יתכן שכשיזכירו על כך, זה יפעל את פעולתו למעלה, עד שזה יפעל גם פעולה למטה, ובלשון המשנה ש"המעשה הוא העיקר" - שיהיה שינוי במעשה בפועל.

ב. [. . .] כמדובר כמה פעמים, ישנם אנשים הרוצים לרמות שזהו כבר אבוד, במילא מה יכולים לעשות?

להוי ידוע: שחיים בעולם כזה שאין בו שום דבר אבוד!

ועד שגם בענינים גשמיים: כשיעמדו בתוקף - יקבלו בחזרה את מה ששייך ליהודים על-פי תורה, ויקבלו זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום, ובדרכים ואופנים המותרים בזמן הגלות, שאז "אין מלך בישראל" ואין סנהדרין בישראל עם כל הפרטים, אבל ישנם דרכים של "שבעה טובי העיר" עם הפסקי-דינים שבשולחן ערוך - ש"התורה הזאת לא תהא מוחלפת"

אחד בלב אחד, שאז "אמר הקב"ה . . . הרי השעה שאתן להם את תורת" (כנ"ל*).

ולכן, יש לעורר ולעודד את הילדים שיוסיפו עוד יותר באהבת ישראל ואחדות ישראל³⁹ - עי"ז שכאו"א מהם יעזור ויסייע לחבירו (ילד לחבירו, וילדה לחברתה) בהמצטרך לו,

וה"ז גם פעולה של צדקה וגמילות-חסדים - בגשמיות, וגם - ובעיקר - ברוחניות, כולל - עי"ז שכל ילד וילדה ישתדלו לפעול על ילדים וילדות ונספים (ילדים - בנוגע לילדים, וילדות - בנוגע לילדות) שיצטרפו גם הם ל"צבאות-השם",

ועאכ"כ - שיבואו כולם, גם הקטנים וקטני-קטנים כו'⁴⁰, לבית-הכנסת (לכל הפחות) בעת קריאת "עשרת-הדברות",

כדי שבעת נתינת התורה בזמן מ"ת זה מחדש, הנה (כבפעם הראשונה - כמרוז⁴¹ "אמר הקב"ה לישראל, בני, היו קורין את הפרשה הזאת בכל שנה, ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדין לפני הר סיני ומקבלין את התורה") - יהיו נוכחים גם ה"ערבים"⁴².

ו. כדאי - וכדי להתחיל את הפעולה בענין זה תיכף ומיד, הרי

- ב"יום סגולה", יום הש"ק מברכים "חודש השלישי גו' ביום הזה", יום התחלת ההכנה למ"ת, ובמקום מסוגל, בית-כנסת ובית

39) נוסף על ההוספה בל"ג בעומר - בהתאם להוראה ולימוד מתלמידי רע"ק שפסקו למות בל"ג בעומר כי "נהגו כבוד זה לזה" (ראה יבמות סב, ב), ובודאי בתכלית השלימות, כמתאים לתלמידי רע"ק.

40) להעיר שבקריעת ים סוף (גמר ושלימות היציאה ד"צבאות ה" ממצרים) - "אפילו עוברין שבמעיי אמן אמרו שירה" (ברכות ג, א. סוטה ל, סע"ב. וש"נ).

41) פסיקתא דר"כ פ' בחודש השלישי (הובא ברוקח סרצ"ו).

42) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ג ע' 250 ואילך. ועוד.

(* ס"א בהשיחה (התוועדיות שם).

נמנה לקרות שומר משמרת הקודש³³ (אלא, שבנוגע לפעולה ביהדות ותומ"צ ד"צבאות-השם" - ממתנינים עד שייגעו לחינוך ולהבנה כו'³⁴, אבל "מבן חודש ומעלה" נמנים ב"צבאות-השם").

ואדרבה: בנוגע לקירוב הגאולה - שזוהי התכלית והמטרה של "צבאות-השם", שה"סיסמה" שלהם היא "ווי וואנט משיח נאו", אנו חפצים משיח עכשיו - מודגש יותר חלקם של הילדים הקטנים, מכיון שענינו של משיח צדקנו מודגש אצלם עד כדי כך שנקראים בשם "משיחי", כמארז³⁵ "אל תגעו במשיחי אלו תינוקות של בית רבן".

*

ה. ועל של פועל באתי ועל של עתה באתי:

ראוי ונכון שבכל מקום ומקום שבו ישנו "צבאות-השם", או שייסדו זה עתה ועכשיו - ינצלו את ימי ההכנה ל"זמן מתן תורתנו" כדי להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות עם הילדים והילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה, כולל ובפרט בתור הכנה לקבלת התורה, שניתנה ע"י ה"ערבות" של ילדי ישראל.

והכנה זו צריכה להיות ע"י ההוספה בכל עניני תורה ומצוות, ובמיוחד - הוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל, אשר, נוסף לכך ש"ואהבת לרעך כמוך"³⁶ "זה כלל גדול בתורה"³⁷, ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואיך פירושה הוא"³⁸, הרי, ההכנה למ"ת היתה, כאמור, ע"י אהבת ישראל ואחדות ישראל, "יחן" לשון יחיד, "כאיש

33) פרש"י עה"פ.

34) ראה שו"ע אדה"ז חאו"ח ששמ"ג. וש"נ.

35) שבת שם.

36) קדושים יט, יח.

37) תו"כ ופרש"י עה"פ.

38) שבת לא, א. וראה תניא פל"ב.

"על מה יש לנו להשען..."

[. .] מאחר שישנו פס"ד בתורה – "על מה יש לנו להשען על אבינו שבשמים" – באים אל הקב"ה ואומרים לו: היתכן, עד כמה השיעור להתייגע ולהתייסר בגלות ("וויפל איז אַ שיעור צו מאַטערן זיך אין גלות?")!

וכאשר בא היצה"ר (הנקרא "דער קלוגינקער"), וטוען: באיזה כח הולך אתה לתבוע ולדרוש בתוקף אצל הקב"ה? – אומרים לו: כך ציוותה התורה! ובפרט שישנה מצות עשה בתורה שהאדם צריך לבקש את כל צרכיו מאת הקב"ה, ועאכו"כ כאשר מדובר אודות הצורך הכי גדול – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

להפוך את כיוון הרוח...

כאשר יוצאים החוצה – רואים שבית המקדש לא נראה עדיין, הרחוב "מזדעזע" ("שאַקלט זיך") ובחוץ נושבות רוחות שלא תמיד מבורכות...

ובזה ניתנת האפשרות ליהודי, שיוכל להראות מיד מהו יהודי – שכאשר נושבת רוח, הוא פועל שרוח זו תנשוב את ה"ענני שמיא", כדי שיהודי יוכל להגיע עם ה"ענני שמיא" הכי מהר לגאולה האמיתית והשלימה!

(תרגום חפשי משיחת ר"ח סיון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

בית אלופו של הדור

ויה"ר שמההליכה להקהיל קהילות בבתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"הוי רץ למצוה" – נלך ונרוץ לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד.

ויתירה מזה – שאין צורך לרוץ אפילו בדרך קצרה, כיון שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד לבית-הכנסת ובית-המדרש זה, בית תורה תפלה ומעשים טובים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שהרי "קדושה לא זזה ממקומה"), אלופו של הדור, אשר, על ידו נעשה ההמשכה והגילוי דאלופו של עולם ב"גולה", שע"י נעשה מ"גולה" גאולה".

(משיחת ש"פ במדבר, ב' סיון ה'תש"נ – בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת **מרים** בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה אלבז

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד – ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העיוד הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי**

מדרש, שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁴³, ובפרט בד' אמות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, בשליחותו וע"י הניתנת-כח שלו וברכתו נעשים כל פעולות אלו –

ראוי ונכון, אשר, הילדים הנמצאים כאן, וכן הילדות הנמצאות בעזרת-נשים, יתחילו במעשה ופעולה⁴⁴ של צדקה וגמ"ח באופן המותר ביום השבת – ע"י שכל ילד יתן לחבירו כוסית יין שלו (לאמירת "לחיים"), וכל ילדה תתן לחברתה מיני מזונות שלה⁴⁵, שכן, ע"י שיחליפו ביניהם⁴⁶ את כוסיות היין והמזונות, תהי' אצל כל אחד ואחת פעולה של צדקה וגמ"ח, שבה יבוא הרגש דאהבת ישראל ואחדות ישראל **במעשה בפועל**.

וכמו כן יגנו ניהון של שמחה (והילדות ימחאו כף), ומה טוב – הניהון המבטא את הרצון הפנימי דכאו"א מישראל, ובמיוחד – "תינוקות של בית רבן" הנקראים "משיחי" –

(43) מגילה כז, רע"א.

(44) להעיר שמעשה דקטן – חשיב מעשה (ראה חולקין יב, בואילך. רמב"ם הל' טומאת אוכלין פי"ד ה"ב. הל' כלים רפ"ב).

(45) ראה כתובות סה, רע"א: "אין פוסקין ינות לאשה כו".

(46) דוגמא לדבר – מעשה רב דאמוראים ש"מחלפי סעודתייהו להדדי" (מגילה ז, ב. רמב"ם הל' מגילה פ"ב ה"טו. שו"ע או"ח סו"ס תרצה), וע"י מקיימים מצות "משלוח מנות איש לרעהו", שתוכנה – אהבת ישראל ואחדות ישראל.

"ווי וואַנט משיח נאו" (בשפת המדינה דוקא (ועד"ז בשאר המדינות – בלשוננו), כדי להמשיך ולצרף ולאחד גם את אלו שלעת-עתה אינם מבינים עדיין לשון-הקודש).

ובזכותם – יאמרו "לחיים" גם מדריכיהם ואבותיהם, שזכו לגדלם ולחנכם באופן המתאים ל"צבאות-השם", וכן כל קהל המשתתפים בהתוועדות⁴⁷.

ז. ויה"ר שהתחלת הפעולה ביום הש"ק מברכים חודש השלישי תוסיף ברכה ונתינת-כח בכל הקשור לפעולות האמורות, כולל – הפעולות בימים הבע"ל.

ועד"ז – בכל מקום ומקום בכל הנ"ל.

והעיקר – שפעולתם של ילדי ישראל "משיחי", באהבת ישראל ואחדות ישראל (שע"י מבטלים את סיבת הגלות⁴⁸, ובדרך ממילא בטל המסובב, הגלות), עד למעשה בפועל ע"י צדקה וגמ"ח ("גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"⁴⁹), תמהר ותקרב את ביאת משיח צדקנו בפועל ממש, תיכף ומיד.

(47) מובן וגם פשוט – שצריך להיות המשך מתאים לכל זה (ובאופן דמעלין בקודש) לאחרי הש"ק – וביתר שאת וביתר עוז במקומות שעדיין לא עשו בכ"ז מאיזה סיבה שתהי'.

(48) ראה יומא ט, ב.

(49) ב"ב י, א. וראה תניא פל"ז.

המדור מוקדש לדבר מלכות ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לע"נ **אורי אהרן יואל** בן **יוסף ארי' לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' **יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

ולעילוי נשמת מרת **חשא** ב"ר **נטע אורי ע"ה** ובעלה ר' **יוסף ארי' לייב** ב"ר **משה באר ע"ה**

ולע"נ ר' **מאיר** ב"ר **עבי ע"ה שנאל**

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העיוד הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת **חי' רחל** בת **שפירנצא שנאל**

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו – לברכות עד בלי די

אין כאן "הסכמה", יש כאן דרישה חוזרת ונשנית

מובן וגם פשוט, שכל האמור לעיל שאין ליהודי טענות על העובדה שהקב"ה הביאו "במדבר" 2 – הרי זה רק ביחס למילוי תפקידו ושליחותו מתוך חיות ושמחה, אבל אין הפירוש שהוא מסכים לכך, ומוכן להשאר במצב זה, רחמנא ליצלן, גם בעתיד.

אדרבה: בנוגע לעתיד - צועק יהודי: "אלקים³ אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל!"...

[. .] לאחרי כל העילויים כו' – אינו מוכן להשאר בגלות אפילו עוד רגע אחד בלבד...

ולכן, מבקש יהודי בכל תפלה ותפלה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – ג' פעמים ביום, וביום השבת – ד' פעמים!

והגע עצמך:

בתפלת שחרית דיום השבת, מבקש יהודי: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – בקשה הנאמרת ב"תפלת העמידה", לאחרי ההקדמה ד"אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך"⁴, וכפירוש אדמ"ר מהר"ש⁵ [שענינו – "לכתחילה אריבער"⁶] "שיגיד" הוא לשון המשכה [ע"ד "ויגד משה – דברים שמושכין לבו של אדם כאגדה"⁷], כעונה אחר הקורא,

ולאחרי שביקש זאת בתפלת לחש, ב"קלא פנימאה דלא אשתמע"⁸ – חוזר הש"ץ ומבקש זאת עוד הפעם, ולא עוד, אלא שמבקש זאת בקול רם, שכן, בהיותו "שליח-ציבור" [צבור" – ר"ת צדיקים בינונים ורשעים⁹, ובהדגשה – שישנו וא"ו המחבר את אלו שהם במצב דהיפך הצדיקים עם הצדיקים, חיבור שנעשה אמנם באמצעות "בינונים", אבל סוכ"ס מתחברים הם עם הצדיקים, עד שנעשים כולם למציאות של "צבור", מציאות אחת], אשר "הן א-ל כביר ולא ימאס"¹⁰ – יש לו "ברייטקייט" לבקש זאת בקול רם!

ואעפ"כ, כעבור משך זמן – לאחרי קריאת-התורה, ואמירת "אשרי יושבי ביתך", דקאי בפשטות על הישיבה בביתו של הקב"ה, בית המקדש בזמן הגאולה – הנה בראותו שמשיח עדיין לא בא... חוזר ומבקש עוד הפעם: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!"...

(1) ב'התוועדיות' תשמ"ה ח"ד ע' 2136 ואילך.

(2) שלכאורה יכול יהודי לטעון: מדוע מביאו הקב"ה "במדבר", היפך הענין ד"אל תביאנו לידי נסיון", ולא לירושלים, לביהמ"ק ולקדש הקדשים?! אבל אעפ"כ, אין ליהודי טענות כו', שכן, גם פשוט שבפשוטים מבין שאין לשאול שאלות על הקב"ה (מהתוועדיות' שם).

(3) תהלים פג, ב.

(4) שם נא, יז.

(5) סד"ה אדני-שפתי תפתח תרכ"ו (סה"מ תרכ"ו ע' שכו).

(שכו). תרכ"ז (סה"מ תרכ"ז ע' תמ"ג) וראה לקו"ת

שה"ש מא, א.

(6) ראה אג"ק אדמ"ר מוהרי"צ ח"א ע' תריז. לקו"ש

ח"א ע' 24. ועוד.

(7) שבת פז, סע"א. וראה חגיגה יד, א. פרש"י עה"ת

בא יג, ה.

(8) ראה זח"א נ, רע"ב. ובכ"מ.

(9) ככר לאדן (להחיד"א) עמ"ס אבות פ"ב מ"ד.

(10) איוב לו, ה. ברכות ח, רע"א. שו"ע אדה"ז אר"ח

סק"א ס"ה.

ובכן, אין כאן "הסכמה", ח"ו, מצדו של יהודי על ההשארות בגלות ("במדבר"), ההיפך הוא הנכון – ישנה בקשה ודרישה לצאת מהגלות תיכף ומיד; הכוונה בהאמור לעיל שיהודי אינו בא בטענות כו' היא, איפוא, אך ורק בנוגע לעבר, בנוגע למילוי תפקידו ושליחותו כל זמן היותו "במדבר".

(משיחת ש"פ במדבר, ערב חגה"ש ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

לתבוע את ביאת המשיח עד באופן של "חוצפה"

והנה בענינים שבסוף מסכת סוטה הנ"ל¹ יש לומר, בנוגע לענין אחד מהם, שמובן גם בפשטות שהכוונה בו הוא לטוב הנראה והנגלה, והוא הענין ש"בעקבות משיחא (ובפרט שנמצאים אנו בסוף סופן של עקבות משיחא) חוצפא יסגי":

כמדובר כמ"פ, כבר נפסק בתורה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², וזהו לכל הדעות, ולכן צריך יהודי להראות שהוא רוצה את זה באמת (והרי התשובה היא "ביומא חדא בשעתא חדא וברגעא חדא"³),

ולכן עליו לצפות לביאת המשיח ולתבוע אותו עד באופן של "חוצפה", שחוצפה כלפי שמיא מהניא⁴,

כי למרות שלכאורה זוהי חוצפה כלפי שמיא כביכול, אבל כן הוא פס"ד ברור בתורה (כמו שהובא מהמדור, הרוקח וכמה ספרים עד לחיד"א⁵, היינו שזהו ענין המובן בפשטות הן לספרדים והן לאשכנזים), שזהו ענין הכרחי וביחד עם זה זכות הכי גדולה, שיהודי צריך להתפלל וכו' אשר "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – יהי במהרה בימינו ממש.

וזהו ציווי התורה שהוא גם נתינת כח, שבאם הגאולה מתעכבת לכהרף עין, או אפילו לחלק מזה, עליו לתבוע ובכחו לדרוש והקב"ה ממלא את בקשתו שזה יהי בעגלא דידן ממש, עד – במהרה בימינו ממש,

ולא זו ("בימינו") בלבד, אלא גם כל רגע ורגע נוגע בזה, "כל רגע ורגע עביד עבידתי"⁶, שה"עבידתי" האמיתי של כל רגע שבעקבתא דמשיחא הוא –

להוריד ולהמשיך למטה את הגאולה האמיתית והשלימה שהיא עומדת ומוכנה למעלה, שתתגלה ותרד תיכף ומיד, ובאופן של גילוי עד – לעיני בשר,

עד אשר "מלאה הארץ דעה את ה'", כמו שפירש הרמב"ם⁶ שהכוונה בזה גם ל"כל העולם", היינו כל השבעים אומות, שעסקם יהי "לדעת את ה' בלבד", ושהוא אלקי ישראל, "מלך ישראל וגואלו",

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ערב חג השבועות ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) 'התוועדיות' תשמ"ו ח"ג ע' 461 סי"ב.

(2) סנהדרין קה, א.

(3) ראה לקו"ש ח"ל ע' 183. וש"נ.

(4) זח"א קכט, סע"א.

(5) הל' מלכים בסופן.

